

Diumenge de Rams (B)

Text de l'Evangelí (Mc 14,1—15,47): Quan faltaven dos dies per a la festa de Pasqua i dels Àzims, els grans sacerdots i els mestres de la Llei buscaven la manera d'apoderar-se amb astúcia de Jesús i matar-lo. Deien: «No ho fem durant la festa, no fos cas que el poble s'avalotés».

Jesús es trobava a Betània, a casa de Simó el Leprós. Mentre era a taula, vingué una dona que duia una ampolleta d'alabastre plena d'un perfum de nard autèntic i molt costós. La dona trencà l'ampolleta i buidà el perfum sobre el cap de Jesús. Alguns comentaven indignats: «De què serveix llençar així aquest perfum? S'hauria pogut vendre per més de tres-cents denaris i donar els diners als pobres». I la censuraven. Però Jesús digué: «Deixeu-la! Per què la molesteu? Ha fet amb mi una bona acció. De pobres, en teniu sempre amb vosaltres, i els podreu fer el bé sempre que voldreu; en canvi, a mi no sempre em tindreu. Aquesta dona ha fet el que podia fer: s'ha anticipat a ungir el meu cos preparant-lo per a la sepultura. Us asseguro que, quan l'Evangelí serà anunciat per tot el món, també recordaran aquesta dona i diran això que ha fet».

Judes Iscariot, un dels Dotze, se n'anà a trobar els grans sacerdots per a entregar-los Jesús. Ells, en sentir-ho, se'n van alegrar i prometeren de donar-li diners. I Judes buscava la manera d'entregar-lo en el moment oportú.

El primer dia dels Àzims, quan se sacrificava l'anyell pasqual, els deixebles van dir a Jesús: «On vols que anem a fer els preparatius perquè puguis menjar el sopar pasqual?». Ell envià dos dels seus deixebles amb aquest encàrrec: «Aneu a la ciutat i vindrà a trobar-

vos un home que duu una gerra d'aigua. Seguiu-lo, i allà on entri digueu al cap de casa: 'El Mestre diu: On tens la sala on haig de menjar el sopar pasqual amb els meus deixebles?'. Ell us ensenyarà dalt la casa una sala gran, parada amb estores i coixins. Prepareu-nos allí el sopar». Els deixebles se n'anaren. Van arribar a la ciutat, ho trobaren tot tal com Jesús els havia dit i prepararen el sopar pasqual.

Arribat el capvespre, Jesús vingué amb els Dotze. I mentre eren a taula, tot sopant, Jesús digué: «Us ho asseguro: un de vosaltres em trairà, un que menja amb mi». Ells es van posar tristos i li anaven preguntant, l'un rere l'altre: «¿No sóc pas jo?». Jesús els respongué: «Un dels Dotze, un que suca amb mi al mateix plat. El Fill de l'home se'n va, tal com l'Escriptura ha dit d'Ell, però ai de l'home que el traeix! Més li valdria no haver nascut».

Mentre sopaven, Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donà. I digué: «Preneu: això és el meu cos». Després prengué una copa, digué l'acció de gràcies, els la donà i en begueren tots. Els digué: «Això és la meva sang, la sang de l'aliança, vessada per tothom. Us asseguro que ja no beuré més del fruit de la vinya fins al dia que begui vi nou en el Regne de Déu». Després de cantar els salms, van sortir cap a la muntanya de les Oliveres.

Lavors Jesús els digué: «Tots fallareu, perquè diu l'Escriptura: 'Mataré el pastor, i les ovelles es dispersaran'. Però després de la meva resurrecció aniré davant vostre a Galilea». Pere li va dir: «Ni que tots fallin, jo no». Jesús li digué: «T'ho asseguro: avui, aquesta mateixa nit, abans del segon cant del gall, m'hauràs negat tres vegades». Però ell afirmava amb més insistència: «Ni que em calgui morir amb tu, no et negaré». I tots els altres deien el mateix.

deixebles: «Seieu aquí mentre jo prego». Va prendre amb ell Pere, Jaume i Joan, i començà a sentir esglai i abatiment, i els digué: «Sento a l'ànima una tristor de mort. Quedeu-vos aquí i vetlleu». S'avançà un tros enllà, es deixà caure a terra i pregava que, si era possible, s'allunyés d'Ell aquella hora. Deia: «Abba, Pare, tot t'és possible; aparta de mi aquesta copa. Però que no es faci el que jo vull, sinó el que tu vols». Després va cap a ells i els troba dormint. Diu a Pere: «Simó, dorms? ¿No has estat capaç de vetllar una hora? Vetlleu i pregueu, per no caure en la temptació. L'esperit de l'home és prompte, però la seva carn és feble». Se n'anà una altra vegada i va pregar dient les mateixes paraules. Després tornà i els trobà dormint: és que els ulls els pesaven. Ells no sabien què dir-li. Va cap a ells per tercera vegada i els diu: «Dormiu ara i reposeu! Tot s'ha acabat. Ha arribat l'hora: el Fill de l'home és entregat a les mans dels pecadors. Aixequeu-vos, anem! El qui em traeix ja és aquí».

Immediatament, quan encara Jesús parlava, es presenta Judes, un dels Dotze. L'acompanyava un grup de gent armada amb espases i garrots, que venia de part dels grans sacerdots, dels mestres de la Llei i dels notables. El qui el traïa els havia donat aquesta contrasenya: «És el qui jo besaré: deteniu-lo i emporteu-vos-el ben custodiat». Tot seguit se li va acostar i li digué: «Rabí!». I el besà. Ells s'abraonaren sobre Jesús i el detingueren. Però un dels presents desembeinà l'espasa i, d'un cop, tallà l'orella al criat del gran sacerdot. Jesús els digué: «Heu sortit a agafar-me armats amb espases i garrots, com si fos un bandoler. Cada dia era amb vosaltres al temple ensenyant i no em vau detenir. Però és que s'han de complir les Escripures». Llavors tots l'abandonaren i fugiren. El seguia un jove, cobert només amb un llençol, i el van agafar. Però ell es va desfer del llençol i va fugir tot nu.

tots els grans sacerdots, els notables i els mestres de la Llei. Pere el va seguir de lluny fins a dintre el pati de la casa del gran sacerdot i s'estava assegut amb els guardes, escalfant-se vora el foc. Els grans sacerdots i tot el Sanedrí buscaven una declaració contra Jesús per condemnar-lo a mort, però no en trobaven cap, perquè molts declaraven en fals contra Ell, però les seves declaracions no concordaven. Alguns s'aixecaren a presentar contra Ell aquesta falsa acusació: «Nosaltres vam sentir que deia: 'Jo destruiré aquest santuari, fet per mans d'home, i en tres dies en construiré un altre, no fet per mans d'home'». Però ni així no concordava la seva declaració. Llavors el gran sacerdot va anar cap al mig i preguntà a Jesús: «¿No contestes res? Què en dius, de les acusacions que aquests et fan?». Però Ell callava i no va respondre res. Novament, el gran sacerdot l'interrogà i li digué: «¿Tu ets el Messies, el fill del Beneït?». Jesús respongué: «Sí, sóc jo; i veureu el Fill de l'home assegut a la dreta del Totpoderós i venint amb els núvols del cel». Aleshores el gran sacerdot s'esquinçà els vestits tot exclamant: «Per què necessitem més testimonis? Vosaltres mateixos acabeu de sentir la blasfèmia! Què us en sembla?». Tots van sentenciar que mereixia pena de mort. Llavors alguns van començar a escopir-li, a tapar-li la cara, a donar-li cops de puny i a dir-li: «Fes de profeta!». I els guardes li pegaven bufetades.

Mentrestant, Pere era a baix, al pati. Arriba una de les criades del gran sacerdot i, en veure'l allà escalfant-se, se'l queda mirant i li diu: «Tu també hi anaves, amb el Natzarè, amb Jesús». Però ell ho negà: «No sé ni entenc de què parles». Llavors va sortir fora, al vestíbul, i un gall va cantar. La criada el va veure i començà a dir una altra vegada als qui eren allí: «Aquest és un d'ells». Pere tornà a negar-ho. Poc després els qui eren allí li tornaren a dir: «És veritat que ets un d'ells: si fins i tot ets galileu!». Però ell es posà a

maleir i a jurar dient: «Jo no conec aquest home de qui parleu!». A l'instant va cantar el gall per segona vegada. Pere es va recordar d'allò que Jesús li havia dit: «Abans del segon cant del gall, m'hauràs negat tres vegades». I va esclatar en plors.

Tot seguit, en despuntar el dia, els grans sacerdots, amb els notables i els mestres de la Llei i tot el Sanedrí, van prendre un acord. I després de fer lligar Jesús, se'l van endur i l'entregaren a Pilat. Pilat el va interrogar: «¿Tu ets el rei dels jueus?». Ell li respongué: «Tu ho dius». Els grans sacerdots li feien moltes acusacions. Llavors Pilat l'interrogà altra vegada: «¿No contestes res? Mira quantes acusacions et fan!». Però Jesús ja no va respondre res més, i Pilat n'estava sorprès.

Cada any, per la festa de Pasqua, Pilat els deixava lliure el pres que ells demanaven. Hi havia un tal Barrabàs, empresonat amb els sediciosos que havien comès un assassinat durant els disturbis. La gent, doncs, va pujar i demanaven a Pilat allò que els solia concedir. Pilat els digué: «¿Voleu que us deixi lliure el rei dels jueus?». Deia això perquè s'adonava que els grans sacerdots li havien entregat Jesús per enveja. Però els grans sacerdots van incitar la gent perquè demanessin la llibertat de Barrabàs. Pilat els replicà: «Què voleu que en faci, doncs, del qui anomenau el rei dels jueus?». Ells tornaren a cridar: «Crucifica'!». Pilat els deia: «Però quin mal ha fet?». Ells cridaren encara més fort: «Crucifica'!». Pilat, volent acontentar la gent, els deixà lliure Barrabàs i va entregar Jesús, després de fer-lo assotar, perquè fos crucificat.

Els soldats se'l van endur a l'interior del palau, és a dir, al pretori, i convocaren tota la cohort. Llavors el vestiren de porpra, li cenyiren al cap una corona d'espines que havien trenat i l'anaven

saludant: «Salve, rei dels jueus!». Li pegaven al cap amb una canya, li escopien i s'agenollaven per fer-li homenatge. Acabada la burla, li tragueren la porpra, li posaren els seus vestits i se l'endugueren fora per crucificar-lo.

I van obligar a portar la creu de Jesús un que passava, un tal Simó de Cirene, el pare d'Alexandre i de Rufus, que venia del camp. Dugueren Jesús a un indret anomenat Gòlgota, que vol dir “lloc de la Calavera”. Li oferien vi adobat amb mirra, però no en prengué. Llavors el van crucificar i es repartiren els seus vestits jugant-se'ls als daus, a veure què treia cadascú. Eren les nou del matí quan el crucificaren. El rètol on constava la causa de la seva condemna deia això: «El rei dels jueus». Juntament amb Ell van crucificar dos bandolers, l'un a la seva dreta i l'altre a la seva esquerra. Els qui passaven per allí l'injuriaven movent el cap amb aires de mofa i dient: «Va, tu que havies de destruir el santuari i reconstruir-lo en tres dies, salva't a tu mateix i baixa de la creu!». També els grans sacerdots se'n burlaven entre ells i amb els mestres de la Llei, tot dient: «Ell que va salvar-ne d'altres, a si mateix no es pot salvar! El Messies, el rei d'Israel! Que baixi ara de la creu perquè ho vegem i creguem!». També l'insultaven els qui estaven crucificats amb Ell.

Arribat el migdia, es va estendre per tota la terra una foscor que va durar fins a les tres de la tarda. I a les tres de la tarda, Jesús va cridar amb tota la força: «Eloí, Eloí, ¿lemà sabactani? —que vol dir: ‘Déu meu, Déu meu, per què m'has abandonat?’». En sentir-ho, alguns dels presents deien: «Mireu com crida Elies». Llavors un correu, xopà de vinagre una esponja, la posà al capdamunt d'una canya i la hi donava perquè begués, dient: «Deixeu, a veure si ve Elies i el baixa de la creu». Però Jesús llançà un gran crit i va expirar.

baix. El centurió, que estava enfront d'Ell, quan veié la manera com havia expirat, digué: «És veritat: aquest home era Fill de Déu». També hi havia unes dones que s'ho miraven de lluny estant; entre elles, Maria Magdalena, Maria, mare de Jaume el Menor i de Josep, i Salomé. Aquestes dones seguien Jesús quan era a Galilea i li prestaven ajut. N'hi havia també moltes d'altres que havien pujat amb Ell a Jerusalem.

Arribat ja el capvespre, com que era el dia de preparació, el dia abans del repòs del dissabte, Josep d'Arimatea, membre distingit del Sanedrí, que esperava també l'arribada del Regne de Déu, va gosar entrar a veure Pilat per demanar-li el cos de Jesús. Pilat es va estranyar que ja fos mort i féu cridar el centurió per preguntar-li si això era cert. Informat pel centurió, va permetre a Josep que s'endugués el cadàver. Josep va comprar un llençol, va baixar Jesús de la creu, l'embolcallà amb el llençol i el va dipositar en un sepulcre que havia estat tallat a la roca. Després va fer rodolar una pedra davant l'entrada del sepulcre. Maria Magdalena i Maria, mare de Josep, miraven on el posaven.

«És veritat: aquest home era Fill de Déu»

Mn. Fidel CATALÁN i Catalán
(Terrassa, Barcelona, Espanya)

Avui, en la Litúrgia de la paraula llegim la passió del Senyor segons sant Marc i escoltem un testimoni que ens deixa esfereïts: «És veritat, aquest home era fill de Déu» (Mc 15,39). L'evangelista té molta cura en posar aquestes paraules en llavis d'un centurió romà, que atònit, havia assistit a una més entre tantes execucions que li deuria tocar presenciar en funció de la seva estança en un país estranger i sotmès.

No deu ser fàcil preguntar-se què deuria veure en Aquell rostre —amb prou feines humà— com per emetre semblant expressió. D'una manera o altre deuria descobrir

un rostre innocent, algú abandonat i potser traïcionat, a mercè d'interessos particulars; o potser algú que era objecte d'una injustícia enmig d'una societat no gaire justa; algú que calla, suporta i fins i tot misteriosament accepta tot el que li està venint al damunt. Potser, fins i tot, podria arribar a sentir-se col·laborant en una injustícia davant de la qual ell no mou ni un dit per impedir-ho, com tants altres que es renten les mans davant els problemes dels altres.

La imatge d'aquell centurió romà és la imatge de la Humanitat que contempla. És ensems la professió de fe d'un pagà. Jesús mor sol, innocent, colpejat, abandonat i confiat alhora, amb un sentit profund de la seva missió, amb les “restes d'amor” que els cops li han deixat en el seu cos.

Abans, però, en la seva entrada a Jerusalem, l'han aclamat com Aquell qui ve en el nom del Senyor (cf. Mc 11,9). La nostra aclamació d'enguany no és d'expectativa, il·lusionada i sense coneixement, com la d'aquells habitants de Jerusalem. La nostra aclamació s'adreça a Aquell que ja ha passat pel tràngol de la donació total i n'ha sortit victoriós. «Cal doncs, que siguem nosaltres els qui ens escampem davant de Crist, i no que espargim túniques o branques sense ànima o brots de plantes, coses totes aquestes que, després de solaçar per poc temps la vista, es marceixen; cal que ens hi escampem després de revestir-nos de la seva gràcia» (Sant Andreu de Creta).